

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Karetové a soudců Mgr. Pavla Freiberta a Mgr. Alice Žáčkové ve věci

žalobkyně: V. M. [redacted] narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátkou Mgr. et Bc. Ivou Jónovou
sídlem V Jirchářích 60/6, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 000 25 429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 – Nové Město
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody a nemajetkové újmy, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. června 2021, č. j. 25 C 153/2017-752,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé II. co do částky 300.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 15. 7. 2017 do zaplacení **mění** tak, že žaloba se v tomto rozsahu **zamítá**, jinak se rozsudek soudu prvního stupně v tomto výroku co do částky 1.277.779 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 15. 7. 2017 do zaplacení **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 88.452 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. et Bc. Ivy Jónové.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradě nákladů řízení placených státem částku 9.332,70 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do požadavku žalobkyně na zaplacení částky 1.052.824 Kč, na omluvu za nezákonné trestní stíhání a za vazbu a na konstatování, že došlo k porušení práva žalobkyně na ochranu osobnosti (výrok I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 1.577.779 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 15. 7. 2017 do zaplacení, a dále úrok z prodlení ve shodné výši z částky 1.052.824 Kč od 15. 7. 2017 do 23. 7. 2017 (výrok II.), zamítl žalobu co do požadavku žalobkyně na zaplacení částky 2.274.033,51 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky od 14. 7. 2017 do zaplacení, jakož i na zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 2.630.603 Kč za den 14. 7. 2017 (výrok III.), uložil žalované povinnost k náhradě nákladů řízení žalobkyně ve výši 127.541 Kč (výrok IV.) a o náhradě nákladů řízení placených státem rozhodl tak, že k úhradě částky 1.586,60 Kč je povinna žalobkyně (výrok V.) a k úhradě částky 7.746,10 Kč žalovaná (výrok VI.).
2. Rozhodl tak o žalobě podané u soudu dne 9. 7. 2017, již se žalobkyně domáhala vůči žalovanému státu odškodnění z titulu nezákonného trestního stíhání započatého usnesením policejního orgánu č. j. [REDAKCE] ze dne 20. 8. 2014 pro trestný čin vraždy podle ustanovení § 140 odst. 1 tr. zák. a usnesením policejního orgánu č. j. [REDAKCE] ze dne 24. 11. 2014 pro další trestné činy vraždy podle ustanovení § 140 odst. 2, 3 písm. h), j) tr. zák. a skončeného pravomocným zprošťujícím rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2016, sp. zn. [REDAKCE] poté, co bylo usnesením odvolacího Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 7. 2016 zamítnuto podané odvolání (dále jen „posuzované trestní stíhání“).
3. Žalovaná se podané žalobě bránila s tím, že nárok žalobkyně, předběžně uplatněný ke dni 14. 1. 2017, byl co do výše 1.052.824 Kč dne 24. 7. 2017 uhrazen. Vyhověno takto bylo požadavku žalobkyně na zaplacení náhrady ušlého zisku (příjmu z nemocenského) ve výši 86.875 Kč, dále požadavku na náhradu nákladů na znalecký posudek MUDr. Šňupárka ve výši 45.949 Kč. V souvislosti se samotným trestním stíháním žalovaná konstatovala porušení práva žalobkyně a vyslovila omluvu, nadto poskytla i peněžité zadostiučinění v částce 272.000 Kč. Za vazbu pak bylo žalobkyni poskytnuto peněžité zadostiučinění v částce 648.000 Kč. Ve zbývajícím rozsahu považovala žalovaná nároky žalobkyně za nedůvodné.
4. Na základě částečného zpětvzetí žaloby co do částky 1.052.824 Kč soud prvního stupně v tomto rozsahu řízení zastavil podle ustanovení § 96 odst. 2 o. s. ř.
5. Soud prvního stupně po skutkové stránce vyšel ze zjištění, že vůči žalobkyni bylo vedeno posuzované trestní stíhání, jak je ve stručnosti vymezeno výše pod bodem 2. V rámci tohoto trestního stíhání byla žalobkyně držena ve vazbě v období od [REDAKCE] a od [REDAKCE] V souvislosti s posuzovaným trestním stíháním byla žalobkyně nucena ukončit pracovní poměr a pro výkon své profese [REDAKCE] je diskvalifikována až do konce svého pracovního života. Výraznou medializací posuzovaného trestního stíhání (která však nebyla důsledkem vybočení z mezí informační povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

orgánů činných v trestním řízení) došlo i k významnému zásahu do rodinného života a ztráty dobré pověsti žalobkyně. Trestním stíháním žalobkyně byl výrazně narušen její rodinný život, žalobkyně se svou dcerou se ocitly bez prostředků, žalobkyně nebyla schopna vyjma nákupů vycházet ze svého domu. Bylo výrazně narušeno fungování rodinného života, byť dcera stála při žalobkyni. Vztahy s bratrem žalobkyně, které sice nebyly až tak vřelé, byly trvale narušeny, bratr nevěřil v nevinu žalobkyně. Žalobkyně se musela odstěhovat ze svého bydliště, stále je některými lidmi vnímána jako vinná, a to jak v místě svého původního bydliště, tak i na současném pracovišti. Následkem trestního stíhání se u žalobkyně rozvinula psychická porucha, jíž dříve netrpěla. Následky s tím spojené hodnotil znalec podle příslušné metodiky Nejvyššího soudu v rozsahu 8,555941358 % omezení, což odpovídá částce 944.199 Kč, která se s ohledem na věk žalobkyně snižuje o 10 % na výsledných 849.779 Kč. Soud prvního stupně neměl za zjištěné, že by žalobkyně následkem posuzovaného trestního stíhání (vazby) byla zkrácena na příjmu z nemocenského více, než kolik jí již bylo nahrazeno ze strany žalované. Pokud jde o finanční potíže žalobkyně, těmi trpěla již před zahájením posuzovaného trestního stíhání. Náklady znaleckého MUDr. Šňupárka ve výši 20.000 Kč souvisejí s dodatkem znaleckého posudku, z něž však trestní soud nevycházel, neboť v té době již byl zadán ústavní znalecký posudek. Nároky uplatněné v tomto řízení byly vůči žalované předběžně uplatněny dne 14. 1. 2017, žalovaná však poskytla plnění pouze do výše 1.052.824 Kč, a to až dne 24. 7. 2017; mimoto konstatovala též porušení práva žalobkyně a vyslovila jí v té souvislosti hlubokou omluvu.

- Po právní stránce soud prvního stupně věc posuzoval podle příslušných ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOdPŠk“) a konstatoval, že s ohledem na konečný pravomocný zprošťující rozsudek je třeba hledět na usnesení o zahájení trestního stíhání jako na nezákonné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 ZOdPŠk; je proto dán odpovědnostní titul. Dále se pak soud prvního stupně zabýval otázkou vzniku škody a nemajetkové újmy na straně žalobkyně v souvislosti s posuzovaným trestním stíháním. Jako nedůvodné shledal nároky na náhradu škody v podobě znaleckého (20.000 Kč za dodatek znaleckého posudku, hodnoceno jako neúčelný náklad), ušlého zisku (nemocenského ve výši 625 Kč, v tomto rozsahu nebyl ušlý zisk zjištěn) a nákladů spojených s předčasnou splatností úvěru (nebyla shledána příčinná souvislost, neboť žalobkyně trpěla finančními problémy již dříve). Pokud jde o peněžité zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání, shledal částku vyplacenou žalobkyni ze strany žalované za nedostatečnou. Závažnost vzniklé újmy a její rozsah poměřoval soud prvního stupně kritérii vymezenými judikaturou Nejvyššího soudu (závažnost trestní věci, délka trestního stíhání a jeho dopady do osobnostní sféry žalobkyně) a v návaznosti na to pak přistoupil i ke srovnání této věci s jinými případy (věci řešené u zdejšího odvolacího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE]), byť skutečně obdobný případ se mu nalézt nepodařilo. Na tomto základě pak soud prvního stupně uzavřel, že závažnosti vzniklé újmy odpovídá peněžité zadostiučinění ve výši 1.000.000 Kč, přičemž zohlednil také výraznou medializaci věci, ale i to, že excesy sdělovacích prostředků byly odškodněny v jiných řízeních. Z této částky již bylo žalobkyni uhrazeno 272.000 Kč, za důvodnou proto žalobu shledal do výše 728.000 Kč. V souvislosti se škodou na zdraví soud prvního stupně vyšel z ustanovení § 2956 o. z. a na jeho základě pak ze znaleckého posudku MUDr. Jana Tučka; jako důvodný pak posoudil nárok žalobkyně na náhradu škody na zdraví (ztížení společenského uplatnění) v částce 849.779 Kč. Protože nevycházel ze žalobkyní předloženého posudku MUDr. Gayové, nepřiznal jí ani související náklad v částce 30.000 Kč. Z částek, ohledně nichž bylo žalobě vyhověno, přiznal soud prvního stupně žalobkyni také zákonný úrok z prodlení, a to počínaje dnem následujícím po uplynutí zákonné 6měsíční lhůty k plnění podle ustanovení § 15 odst. 1 ZOdPŠk, tedy od 15. 7. 2017. Shodně přiznal soud prvního stupně žalobkyni též úrok z prodlení rovněž z částek, které již dříve žalovaná vyplatila dobrovolně. Ve zbytku (tj.

co do úroku za den 14. 6. 2017 a úroku z nepřiznaných částek) potom také nárok na zaplacení úroku z prodlení jako nedůvodný zamítl.

7. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně s odkazem na ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že ji přiznal žalobkyni, která byla v řízení procesně úspěšná v rozsahu 83 % (ve vztahu k tarifním hodnotám jednotlivých dílčích uplatněných nároků). Výši jejích nákladů pak soud prvního stupně určil součtem odměny advokátky a náhrady jejích hotových výdajů včetně cestovného podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), 21% DPH z těchto částek a zaplacené zálohy na znalecký posudek 15.000 Kč. Z takto zjištěné částky 192.022 Kč bylo žalobkyni přiznáno 66 %, tedy 127.541 Kč.
8. Obdobně rozhodl soud prvního stupně podle úspěchu ve věci také o náhradě nákladů řízení placených státem (znalečné v celkové výši 9.332,70 Kč). Podle ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř. bylo žalobkyni uloženo uhradit z této částky 17 %, žalované pak 83 %.
9. Proti tomuto rozsudku, a to pouze proti vyhovujícímu meritornímu výroku II. co do přiznané částky 1.577.779 Kč a s ní souvisejícího úroku z prodlení, jakož i do akcesorických výroků IV. a VI. o náhradě nákladů řízení, podala odvolání žalovaná. Připomněla, že již vyplacené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni posuzovaným trestním stíháním, vychází z částky 40.000 Kč za jeden měsíc, celkem tedy 920.000 Kč. Od této částky je však třeba odečíst zadostiučinění poskytnuté za dobu trvání vazby ve výši 648.000 Kč. V opačném případě by totiž došlo k duplicitnímu odškodnění, neboť doba vazebního stíhání je součástí doby, po kterou trvalo posuzované trestní stíhání jako takové. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by okolnosti řešené věci odůvodňovaly přiznání nadstandardní částky 1.000.000 Kč (byť ponížené o již poskytnuté plnění 272.000 Kč na výsledných 728.000 Kč). Posuzované trestní stíhání netrvalo po nepřiměřeně dlouhou dobu, nadto z výpovědi samotné žalobkyně bylo zjištěno, že již před zahájením trestního stíhání pocítovala řadu obtíží, zahrnujících mimo finančních problémů i syndrom vyhoření. Když se žalobkyně po skončení trestního stíhání přestěhovala z [REDAKCE] do [REDAKCE] našla si zde nové přátele, případně obnovila přátelství stará, je schopná pohybovat se po městě, cestovat a našla zde i lépe placenou práci, byť nikoli zcela odpovídající její kvalifikaci. Žalobkyně se navíc veřejnosti nijak nestrání, když se účastní i soudních jednání, která se v její věci konají. Jakkoli je nepochybně každé trestní stíhání významným zásahem do osobnostní sféry poškozeného, nelze pominout požadavek přiměřenosti zadostiučinění. V soudem prvního stupně srovnávaných věcech přitom bylo poskytnuto zadostiučinění nejvýše v částce 255.200 Kč. Celkové žalobkyni přiznané zadostiučinění (včetně odškodnění vazby) dosahuje částky 1.648.000 Kč, což odpovídá 71.652 Kč měsíčně. Podle názoru žalované je nutno přihlídnout i k tomu, že v odůvodnění konečného rozhodnutí trestního odvolacího soudu je zdůrazněn důvod pro zproštění žalobkyně obžaloby, spočívající v nutnosti aplikace zásady *in dubio pro reo*, z čehož žalovaná dovozuje domněnku, že trestní řízení bylo zahájeno důvodně. V souvislosti s nemajetkovou újmou na zdraví pak žalovaná uvedla, že také částku 849.779 Kč považuje za nadhodnocenou. Nebylo totiž dle jejího názoru namístě vycházet ze 100% zdravotního stavu žalobkyně, který je v příkrém rozporu s její vlastní výpovědí. Současně nelze ani dovodit, že zjištěná omezení jsou přímým důsledkem posuzovaného trestního stíhání, nakořím řadu obtíží žalobkyně pocítovala již před jeho započatím. Žalovaná pak připomněla znalecký posudek doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc., MBA, podle jehož závěrů by se odpovídající odškodnění mělo pohybovat poblíž částky 200.000 Kč. Sama diagnóza [REDAKCE] je dle tohoto znalce v současnosti nadužívána, přitom podle mezinárodní klasifikace nemocí (MKN-10) se vyskytuje u obětí znásilnění, mučení, vězňů koncentračních táborů či obětí živelných katastrof. Žalovaná závěrem navrhl

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

zrušení napadeného rozsudku v odvoláním dotčených výrocích a vrácení věci v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalované upozornila na to, že žalovaná směšuje dva různé odpovědnostní tituly, a to trestní stíhání jako takové a vazbu. Jde přitom o zcela odlišné instituty s odlišnými funkcemi, ale zejména i dopady do života stíhané osoby. Samo trestní stíhání nemělo vůbec započít, neboť v konečném důsledku byla žalobkyně zproštěna obžaloby proto, že nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byla stíhána. V životě žalobkyně pak způsobilo velmi citelné následky, neboť byla ohrožena doživotním trestem, [REDAKCE] po ní uplatňovali nároky na náhradu újmy ve výši zhruba 18 mil. Kč, publicita případu byla obrovská; ve výsledku pak byla poškozena pověst žalobkyně, byla zničena její kariéra, žalobkyně byla sociálně vyloučena a bylo jí i vyhrožováno. Následky trestního stíhání v podstatné míře přetrvávají stále. Nelze přitom pomíjet ani fázi prověřování, která formálně předchází samotnému zahájení trestního stíhání (zde žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. I. ÚS 1029/21). Při zahrnutí této fáze do celku posuzovaného trestního stíhání jde o zhruba 25 měsíců, což při částce 40.000 Kč měsíčně odpovídá soudem prvního stupně přiznané částce 1.000.000 Kč. Odečítat od této částky zadostiučinění poskytnuté za vazbu není namístě, neboť ve výsledku by pak po dobu vazby nebyla žalobkyně za trestní stíhání jako takové odškodněna vůbec. Žalobkyně sice své zaměstnání ukončila dohodou, to však pod tlakem vznesených obvinění. Následně pak vystřídala řadu zaměstnání a práce ve zdravotnictví je pro ni nedostupná i přesto, že byla obžaloby zproštěna. K dalším následkům patří rozvrácená rodina, neukončené studium dcery, zesplatněné dluhy, poškození psychiky, zdraví, pověsti, lidské důstojnosti i cti. V jiné věci, v níž byl stíhán bývalý [REDAKCE] bylo přiznáno za jeden rok trvající trestní stíhání celkem 600.000 Kč, následky v životě žalobkyně jsou však závažnější. Dřívější poslanci M [REDAKCE] Š [REDAKCE] I [REDAKCE] F [REDAKCE] a P [REDAKCE] T [REDAKCE] obdrželi za své nezákonné trestní stíhání částky v rozmezí od 507.000 Kč do 847.000 Kč. S ohledem na inflaci by ovšem částka přiznaná v současnosti měla být odpovídajícím způsobem navýšena. Ze všech těchto důvodů proto žalobkyně považuje přiznanou částku 1.000.000 Kč za zcela adekvátní a nikoli nadhodnocenou. Pokud jde o újmu na zdraví, má žalobkyně za to, že znalec MUDr. Tuček svůj posudek řádně odůvodnil a při své výpovědi před soudem přesvědčivě vypořádal všechny uplatněné námitky. Ohradila se proti tomu, že by v jejím případě šlo o jakékoli zneužití diagnózy [REDAKCE] neboť žalobkyně prošla významným otřesem a je skutečnou obětí. K posudku MUDr. Hrnčíře, o který žalovaná opírá své odvolací námitky, žalobkyně uvedla, že tento znalec ji vůbec nevyšetřil, nemá odpovídající kvalifikaci a jeho posudek je spíše polemikou se systémem stanovování náhrad nemajetkové újmy na zdraví. Žalobkyně je navíc přesvědčena, že náhrada neměla být z důvodu jejího věku snižována o 10 %, neboť v době zahájení trestního stíhání ještě nedosáhla věku [REDAKCE] let, který by odůvodňoval takové snížení. Závěrem pak žalobkyně navihla potvrzení napadeného rozsudku v napadeném rozsahu jako věcně správného.
11. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalované proti napadenému rozsudku je opodstatněné pouze zčásti.
12. Ke skutkové stránce věci odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu a na základě provedených důkazů dospěl ke správným skutkovým závěrům. Pokud jde o námitky žalované, ty směřují ve své podstatě nikoli proti skutkovým zjištěním soudu prvního stupně jako takovým, nýbrž proti jejich dalšímu hodnocení (některým skutkovým závěrům žalovaná přikládá větší význam, jiným naopak menší oproti soudu prvního stupně). Odvolací soud proto ze správných a úplných zjištění

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

soudu prvního stupně i nadále vychází a v podrobnostech v tomto ohledu odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani co do právního posouzení pak není soudu prvního stupně v zásadě co vytknout, až na jeho závěry co do konečné výše přiznaného zadostiučinění za újmu způsobenou žalobkyní posuzovaným trestním stíháním, jak bude rozvedeno dále.

13. Odvolací soud se dále podrobněji zabýval oběma dílčími nároky, proti jejichž přiznání žalovaná svým odvoláním brojila.
14. Ve vztahu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví považuje odvolací soud za podstatné předeslat, že podkladem pro (jakékoli) rozhodnutí v obdobných věcech je zásadně právě znalecký posudek. V daném případě byl posudek zpracován znalcem MUDr. Tučkem, který v jeho rámci odpovídajícím způsobem odůvodnil své závěry, přičemž účastníky uplatněné námítky přesvědčivě vypořádal v rámci své výpovědi před soudem prvního stupně. Nutno zdůraznit, že tento znalec měl k dispozici veškeré relevantní podklady včetně výpovědi samotné žalobkyně, kterou také osobně vyšetřil. Byla-li žalobkyni diagnostikována [REDAKCE] není namístě, aby soud s touto diagnózou jakkoli polemizoval, neboť jde o odborný závěr. Nelze přitom pochybovat o tom, že posuzované trestní stíhání způsobilo v životě žalobkyně skutečně výrazný zvrát, který mohl k rozvoji psychické poruchy objektivně vést a podle závěrů znalce skutečně i vedl.
15. Pokud žalovaná argumentovala již dříve vnímanými subjektivními obtížemi žalobkyně, nelze přehlédnout, že tyto subjektivní obtíže si nikdy dříve nevyžádaly jakékoli lékařské vyšetření či péči, naopak žalobkyně v té době byla schopna výkonu náročného povolání [REDAKCE]. Diagnostikovaná psychická porucha byla u žalobkyně zjištěna až později a s ohledem na okolnosti věci i časové souvislosti není namístě pochybovat o tom, že její příčinou (podnětem vedoucím k jejímu rozvinutí) je právě posuzované trestní stíhání, jak uzavřel znalec. Je proto zcela namístě závěr, že pokud žalobkyně před zahájením posuzovaného trestního stíhání žádnou diagnostikovanou duševní poruchou netrpěla, pak veškeré nepříznivé následky plynoucí z později zjištěné psychické poruchy vyvolané nezákonným trestním stíháním je třeba považovat za zhoršení zdravotního stavu žalobkyně ze stavu plného zdraví.
16. Na věci nemůže ničeho změnit ani argumentace znaleckým posudkem MUDr. Hrnčíře. U tohoto znalce je nutno zdůraznit především to, že on sám žalobkyni nikdy nevyšetřil a ostatně ani jeho posudek jako takový se konkrétní újmou žalobkyně nezabývá. Vskutku jde spíše o polemiku s metodologií (výhrady vůči postupu MUDr. Gayové a námítky vůči jejím závěrům) než o posouzení zdravotního stavu žalobkyně jako takového. V konečném důsledku tak posudek MUDr. Hrnčíře vůbec není znaleckým posudkem, který by sám objektivně zjišťoval zdravotní stav žalobkyně a z něj plynoucí následky projevující se v jejím dalším životě. Nadto je nutno připomenout, že tento posudek byl zpracován předtím, než byl soudem prvního stupně zadán znalecký úkol MUDr. Tučkovi. K jeho znaleckému posudku se proto MUDr. Hrnčíř z povahy věci vyjadřovat vůbec nemohl. Posudek MUDr. Hrnčíře se svými v zásadě obecnými konstatováními tedy nemůže ničeho změnit na konkrétních závěrech později zpracovaného znaleckého posudku MUDr. Tučka, který se na rozdíl od MUDr. Hrnčíře zdravotním stavem žalobkyně a z něj plynoucími omezeními konkrétně a podrobně zabýval.
17. Lze proto shrnout, že i odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně ze znaleckých závěrů MUDr. Tučka vychází a dospívá k totožnému závěru o tom, že žalobkyni za následky

zjištěné psychické poruchy náleží právě soudem prvního stupně přiznané zadostiučinění v částce 849.779 Kč.

18. K dalšímu spornému nároku na zaplacení peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni následkem samotného posuzovaného trestního stíhání je třeba v obecné rovině předeslat, že jde o specifický nárok, který je svou povahou i smyslem odlišný od nároku na zadostiučinění v souvislosti s vykonanou vazbou. Oba tyto nároky nelze zásadně směřovat, neboť v každém z obou případů jsou dotčeny jiné osobnostní sféry poškozeného a odlišné jsou i následky těchto zásahů. Jakkoli újma působená poškozenému samotným trestním stíháním je ve své podstatě širší (dotýká se řady osobnostních sfér poškozeného a její následky neztídka přetrvávají i po skončení trestního stíhání), nelze pomíjet, že sama o sobě z povahy věci nezahrnuje omezení na svobodě, které je naopak vlastní podstatou vazby (tato újma naopak zpravidla působí pouze v době samotné vazby). V rámci každého z obou těchto dílčích nároků jsou proto odškodňovány jiné újmy, byť v některých ohledech se mohou do určité míry překrývat. Není proto správnou úvaha žalované, že je *a priori* nutno od zadostiučinění příslušejícího poškozené žalobkyni za nemajetkovou újmu vzniklou jí nezákonným trestním stíháním odečítat částku, která jí již byla vyplacena za vazbu. Na druhé straně však platí i to, že odškodnění jako celek má být přiměřené, a proto je třeba při úvaze o adekvátní výši přiměřeného zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání přihlížet i k tomu, zda se již poškozenému dostalo (jiného) zadostiučinění za související zásahy, kupř. právě za vazbu, jíž se musel v rámci daného trestního stíhání podrobit.
19. Pokud pak jde o konkrétní dílčí nárok uplatňovaný žalobkyní, lze právní posouzení soudu prvního stupně považovat v základu za zcela správné, když byl shledán odpovědnostní titul, konkrétně nezákonné rozhodnutí (§ 8 odst. 1 ZOdpŠk), za které je třeba v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001) považovat usnesení o zahájení trestního stíhání poškozeného v případech, kdy následně došlo ke zproštění obžaloby (s výjimkou případů, kdy si poškozený trestní stíhání přivodil sám). Stejně tak je zjištěn i vznik z toho plynoucí újmy na straně poškozené žalobkyně. Soud prvního stupně se potom správně zabýval otázkou konkrétní podoby a výše přiměřeného zadostiučinění, která je odvislá především od intenzity zjištěné újmy. V tomto ohledu byla v rozhodovací praxi dovolacího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011) vymezena kritéria, která je namísto při rozhodování o přiměřené satisfakci zohlednit a k nimž patří zejména právě povaha trestní věci, ale i délka trestního stíhání a především dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby.
20. V tomto kontextu soud prvního stupně správně konstatoval, že žalobkyně čelila trestnímu stíhání v souvislosti s velmi závažnou trestnou činností, z níž byla podezřelá, neboť mělo jít o [REDAKCE] vraždu, navíc spáchanou [REDAKCE]. Žalobkyni hrozil výjimečný trest a mimo to také značná náhrada škody (újmy). Jedná se tedy svou povahou o trestnou činnost, která patří k těm nejzávažnějším. Pokud jde o délku trestního stíhání, vyšel soud prvního stupně rovněž správně z okamžiku jeho zahájení (sdělení obvinění, resp. doručení usnesení o zahájení trestního stíhání) na straně jedné a z okamžiku pravomocného zproštění obžaloby na straně druhé. Celková doba trvání trestního stíhání tak dosahuje bezmála dvou let (1 rok 11 měsíců a 6 dní). Jakkoli lze se soudem prvního stupně souhlasit v tom směru, že tato doba trvání trestního řízení, v němž byla vyšetřována závažná a relativně rozsáhlejší trestná činnost a v němž bylo třeba řešit odborné otázky prostřednictvím znaleckých posudků, není nepřiměřená, nelze na druhé straně pominout, že tatáž doba dvou let není zdaleka zanedbatelná z pohledu lidského života a zejména jeho produktivní části.

21. Konečně pak bylo třeba se v neposlední řadě zabývat zejména také konkrétními dopady posuzovaného trestního stíhání do života žalobkyně. Odvolací soud se i zde zcela ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně v tom směru, že žalobkyně byla dotčena prakticky ve všech myslitelných sférách, tedy jak ve sféře osobní (sama snášela důsledky trestního stíhání, tíhu neprokázaného obvinění, nejistotu o konečném rozhodnutí, pochybnosti o sobě samé atd.), tak i rodinné (narušení vztahů s dcerou i bratrem), pracovní (nutnost nalézt si zcela jiné pracovní uplatnění mimo dosavadní odbornou kvalifikaci a obor) a společenské (nutnost změnit zcela zásadně místo bydliště a v té souvislosti i okruh známých a přátel, s nimiž se žalobkyně stýká). Jakkoli se žalobkyně s řadou těchto následků do určité míry vyrovnala (tj. dokázala začít prakticky nový život na jiném místě a v jiném zaměstnání), nelze tyto následky jen z tohoto důvodu bagatelizovat, jak to činí žalovaná. Již vůbec pak nelze žalobkyni klást k tíži, že se domáhá svých nároků a že v té souvislosti využívá svého výsostného procesního práva účasti při soudním jednání, neboť koneckonců i osobní konfrontace s protistranou v jednací síni či přítomnost při vyhlášení rozsudku může vést také k určitému pocitu zadostiučinění.
22. Pokud se žalobkyně ve své odvolací argumentaci zmiňovala o důvodu pro zproštění obžaloby (využití zásady *in dubio pro reo*), který by měl vést k závěru o „důvodnosti“ zahájení trestního stíhání, pak tato úvaha není z hlediska odpovědnosti státu ani z hlediska výše či podoby přiznaného zadostiučinění relevantní. Podstatné tu totiž je, že odpovědnostní titul je dán (zahájené trestní stíhání skončilo pravomocným zproštěním obžaloby). Z hlediska skončení trestního stíhání žalobkyně lze zohlednit jen to, že byla zproštěna obžaloby a naopak bez zvláštního významu je skutečnost, že (zda) se tak stalo pro nedostatek důkazů. Taková procesní situace totiž *vždy* musí vést ke zproštění obžaloby, neboť není žádný relevantní podklad pro jiný závěr, než že se skutek, pro který byl obviněný stíhán, nestal (resp. že jej nespáchal obviněný). Právě tento konečný závěr (vyslovený ve výroku rozhodnutí trestního soudu) je i pro zdejší soud závazný (§ 8 odst. 1 ZOdpsk).
23. Pokud se soud prvního stupně při úvaze o výši konkrétní částky pokusil provést srovnání s jinými řešenými věcmi, nelze než souhlasit s jeho závěrem, že žádná z nich není s případem žalobkyně zcela srovnatelná. Ve věci vedené u zdejšího odvolacího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] šlo sice o obvinění z trestného činu vraždy a případ byl medializován, závažnost stíhaného činu však přesto byla významně méně závažná, trestní stíhání trvalo kratší dobu (14 měsíců), poškozený byl nemajetný a bez zaměstnání a navíc měl i předchozí vlastní trestní minulost. Ve věci vedené po sp. zn. [REDAKCE] byla závažnost trestné činnosti vyšší než ve věci předchozí (souvisela s tzv. metanolovou kauzou), přesto však nikoli tak závažná, jako byl případ žalobkyně (podezření z [REDAKCE] vraždy u [REDAKCE]). Doba trvání trestního stíhání byla srovnatelná s věcí žalobkyně a lze konstatovat, že i dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného byly významnější, než tomu bylo u předchozí srovnávané věci. Přesto však i zde je nutno konstatovat, že nebyly natolik závažné, jako tomu je u žalobkyně (tamní poškozený sice přišel o dosavadní zaměstnání a měl obtíže při nalezení nového, pozbyl důvěry širší rodiny i svého sociálního okolí, nebyl však nucen začít znovu prakticky nový život). Lze proto ve shodě se soudem prvního stupně konstatovat, že intenzita zásahů zjištěná v případě žalobkyně odůvodňuje poskytnutí výrazně vyššího zadostiučinění.
24. Odvolací soud pak provedl srovnání rovněž s dalšími věcmi, které jsou mu známy a které budou popsány dále.
25. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 13. 1. 2015, č. j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2015, č. j.

bylo poškozenému přiznáno odškodnění ve výši 439.000 Kč (1.000 Kč/den). Poškozený byl stíhán pro trestný čin těžkého ublížení na zdraví s následkem smrti dle § 145 odst. 1, 3 tr. z., za což mu hrozil trest odnětí svobody v trvání 8 až 16 let. Trestní stíhání trvalo 14,5 měsíců (439 dnů), v jeho průběhu byl poškozený nepravomocně odsouzen, odsuzující rozsudek však byl následně zrušen a poškozený byl obžaloby zproštěn podle ustanovení § 226 písm. a) tr. ř. Poškozený byl vazebně stíhán po dobu jednoho měsíce, věc byla medializovaná, čelil negativním reakcím, výhrůžkám a společenskému odsouzení. Řízení mělo dopad do jeho osobní sféry, soukromého života, na jeho zdravotní a duševní stav, ale i na jeho podnikání. Do určité míry nižší závažnost trestné činnosti (oproti věci zdejší žalobkyně) je tu vyvažována faktem, že poškozený byl v průběhu trestního stíhání již nepravomocně odsouzen, trestní stíhání trvalo kratší dobu, mělo však i u něj dopady do všech osobnostních sfér.

26. Ve věci řešené rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2010, č. j. bylo poškozenému přiznáno odškodnění ve výši 150.000 Kč za nezákonně trestní stíhání pro trestný čin vraždy, za což poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání 10 až 15 let. Trestní stíhání trvalo přes 4 roky a 9 měsíců, zastaveno bylo v rámci předběžného projednání obžaloby. Poškozený byl přes 2,5 měsíce vazebně stíhán, věc byla medializovaná, měla negativní dopad na jeho osobní život. Oproti případu žalobkyně lze i zde konstatovat nižší závažnost stíhané trestné činnosti, naproti tomu delší dobu trestního řízení, věc se však nikdy nedostala do stadia hlavního líčení a ani její dopady nebyly v životě poškozeného tak závažné.
27. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, č. j. ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2014, č. j. bylo za nezákonně obvinění z trestného činu vraždy poskytnuto poškozené odškodnění ve výši 100.000 Kč. Poškozené hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 10 až 15 let, eventuálně i trest výjimečný, trestní stíhání trvalo rok, věc se dostalo výrazné negativní publicity a byla výrazně dotčena čest i soukromí poškozené. Přesto i zde lze konstatovat, že u žalobkyně šlo o výrazně závažnější trestnou činnost, pro niž byla stíhána, její stíhání trvalo významně déle a i dopady do její osobnostní sféry byly podstatně intenzivnější.
28. Konečně pak ve věci řešené rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2020, č. j. bylo poškozené přisouzeno odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 140.000 Kč. Poškozená byla stíhána pro podezření zločinu teroristického útoku, za což jí hrozil trest odnětí svobody v trvání 12 až 20 let nebo výjimečný trest. Délka trestního řízení byla dva roky a jedenáct měsíců, případ byl medializován. Poškozená byla v souvislosti s vedením trestního stíhání psychiatricky léčena antidepresivy po dobu tří let. Jiný zásah do osobnostních sfér nebyl prokázán. Opět i zde je nutno konstatovat nižší obecně společensky vnímanou závažnost stíhané trestné činnosti (tamní poškozené nebylo kladeno za vinu usmrcení konkrétní osoby či osob, nýbrž příprava teroristického činu), jakož i výrazně méně závažné dopady do její osobnostní sféry.
29. Z právě uvedeného pak plyne zcela nepochybně především to, že nakolik je případ žalobkyně v souhrnu všech zkoumaných aspektů zjevně závažnější, a to jak co do charakteru stíhané trestné činnosti, tak zejména i co do konkrétních dopadů posuzovaného trestního stíhání do života žalobkyně, je namísto poskytnutí vyššího peněžitého zadostiučinění, než jakého se dostalo poškozeným ve výše popisovaných srovnávaných věcech.

30. Odvolací soud na tomto místě konstatuje, že si je vědom toho, že žádná peněžitá částka nemůže plně vynahradit újmu, která žalobkyni následkem posuzovaného trestního stíhání vznikla. Na druhé straně však je třeba, aby přiznaná částka byla určitým způsobem přiměřená. Při úvaze o její výši pak odvolací soud vyšel především z hodnocení dopadů do života žalobkyně, které jsou svou povahou (žalobkyně byla nucena začít prakticky nový život na jiném místě) srovnatelné i s omezením svobody, při němž je poškozený rovněž vytržen ze svého dosavadního života, zaměstnání a společenských kontaktů. Nejeví se proto nepřipadnou úvaha, z níž ostatně vycházela i žalovaná, že odpovídající zadostiučinění by mohlo vycházet i z částek přiznávaných poškozeným za újmu plynoucí z nezákonné vazby či výkonu trestu odnětí svobody. V takových případech vychází praxe z částek 500 až 1.500 Kč denně. V nyní řešené věci o přímé omezení svobody jako takové nejde, přiznaná částka by se proto neměla blížit horní hranici tohoto rozpětí. Na druhé straně však nelze přehlédnout ani to, že dopady do života žalobkyně je možno považovat v řadě ohledů za závažnější, než dopady plynoucí z prostého omezení svobody u osoby, která by jiné následky (než právě jen nemožnost volného pohybu a nutnost pobytu v omezeném prostoru věznice) nevnímala. Za příhodnou se proto odvolacímu soudu jeví částka v polovině uvedeného rozmezí, tj. 30.000 Kč za každý měsíc trvání posuzovaného trestního stíhání (obdobně jako i ve výše popsané srovnávané věci zmiňované pod bodem 24). Takto odvolací soud s ohledem na celkovou dobu trvání posuzovaného trestního stíhání žalobkyně dospívá k výsledné částce 700.000 Kč, kterou lze s ohledem na všechny výše popsané aspekty zkoumané věci považovat za přiměřenou. Jak již bylo řečeno výše, touto částkou není odškodňováno přímé omezení osobní svobody žalobkyně plynoucí z výkonu vazby, není proto namístě ponížovat tuto částku o zadostiučinění náležející žalobkyni z tohoto titulu. Závěr o přiměřenosti takto stanoveného zadostiučinění proto ob stojí i v souvislosti s již poskytnutým peněžitým zadostiučiněním za (jinou) újmu způsobenou žalobkyni výkonem vazby.
31. Závěrem odvolacího soudu v tomto ohledu tedy je, že žalobkyni náleží za újmu vzniklou jí následkem posuzovaného trestního stíhání nad rámec již vyplacených 272.000 Kč ještě částka 428.000 Kč, tedy o 300.000 Kč méně oproti rozhodnutí soudu prvního stupně.
32. Ve vztahu k oběma částkám 428.000 Kč a 849.779 Kč odvolací soud již jen ve stručnosti konstatuje, že se zcela ztotožňuje rovněž se souvisejícím závěrem soudu prvního stupně o jejich splatnosti ke dni 14. 7. 2019 s tím, že od následujícího dne žalobkyni náleží rovněž zákonný úrok z prodlení. Na podrobnější odůvodnění soudu prvního stupně (pod bodem 38 napadeného rozsudku) odvolací soud pro stručnost odkazuje. Rovněž se odvolací soud shoduje se soudem prvního stupně i co do určení lhůty k plnění podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř., a to v delší lhůtě 15 dní s ohledem na specifika procesu čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu.
33. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku II. o věci samé změnil (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.) jen co do částky 300.000 Kč s příslušenstvím tak, že žalobu v tomto rozsahu zamítl, jinak jej ve zbývajícím napadeném rozsahu tohoto výroku jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
34. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhoduje nyní odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. s ohledem na změnu napadeného rozsudku znovu, a to ve vztahu k celému dosavadnímu řízení. Podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř. má právo na náhradu žalobkyně, která byla jak v řízení před soudem prvního stupně, tak i v odvolacím řízení ve věci samé procesně úspěšnější. S ohledem na jiný rozsah předmětu řízení a z toho plynoucí jinou míru úspěchu je náhrada vypočtena zvlášť pro řízení

před soudem prvního stupně (a to pro fázi před částečným zpětvzetím žaloby a po něm) a před soudem odvolacím.

35. V řízení před soudem prvního stupně činila v jeho počátku míra procesního úspěchu žalobkyně 83 % ve vztahu k celému původnímu předmětu řízení (žalobkyně byla úspěšná co do svých nároků na náhradu nemajetkové újmy plynoucí z nezákonného trestního stíhání, z vykonané vazby a z poškození zdraví, vše v tarifní hodnotě po 50.000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. a/ AT, dále nároku na ušlý zisk ve výši 86.875 Kč a na náhradu nákladů na znalecký posudek ve výši 45.949 Kč, celkem tedy 282.824 Kč; naopak neúspěšná byla co do nároku na ušlý zisk v částce 625 Kč, náhradu škody ze zesplatnění úvěru ve výši 6.449,51 Kč a náhrady nákladů na znalecké posudky ve výši 50.000 Kč, celkem tedy 57.074,51 Kč), náleží jí proto v této fázi náhrada v rozsahu 66 % (rozdíl mezi mírou procesní úspěšnosti obou účastníků). Její náklady v této části řízení jsou tvořeny odměnou její zástupkyně (advokátky) ve výši 19.320 Kč, tj. po 9.660 Kč podle ustanovení § 7 AT za každý ze 2 úkonů právní služby spočívajících v převzetí věci a sepisu žaloby. K oběma těmito úkonům náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, 4 AT a souhrn těchto částek je třeba dále navýšit o 21% DPH, neboť advokátka je podle předloženého rozhodnutí správce daně registrována coby plátkyně této daně. Celkem tedy náklady žalobkyně v této fázi řízení činily 24.103,20 Kč, z čehož jí náleží poměrná část ve výši 15.908 Kč.
36. Dále pak žalobkyně učinila částečné zpětvzetí žaloby, jehož předmětem byly (žalovanou dodatečně až po podání žaloby plněné) nároky na peněžitě zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání a vazbu, na náhradu škody 45.949 Kč a ušlého zisku ve výši 86.875 Kč; celková tarifní hodnota tohoto úkonu proto činí 232.824 Kč a odměna podle § 7 AT dosahuje 9.260 Kč. K ní je opět třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč a 21% DPH, celkem tedy v této souvislosti žalobkyni náleží náhrada 11.568 Kč, a to v plném rozsahu, neboť ke zpětvzetí došlo z důvodu plnění žalované (§ 146 odst. 2 o. s. ř.).
37. V další fázi řízení před soudem prvního stupně zůstaly (bez ohledu na to, že formálně došlo k částečnému zastavení řízení až později) předmětem řízení již jen nároky na přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání a za újmu na zdraví (s tarifními hodnotami po 50.000 Kč) a neuspokojené nároky na náhradu ušlého zisku (625 Kč), škody ze zesplatnění úvěru (6.449,51 Kč) a nákladů na znalecké posudky (50.000 Kč), z čehož byla žalobkyně úspěšná co do 64 % (pouze co do obou nároků na peněžitě zadostiučinění za nemajetkovou újmu s celkovou tarifní hodnotou 100.000 Kč), náleží jí proto náhrada v rozsahu 28 %. V této fázi činí odměna advokátky 81.620 Kč, tj. po 7.420 Kč podle ustanovení § 7 AT (tarifní hodnotou je již pouze částka 157.074 Kč) za celkem 11 úkonů právní služby spočívajících v dalším písemném vyjádření ve věci samé ze dne 20. 10. 2017, účasti při jednání soudu prvního stupně dne 4. 4. 2018, dalším písemném podání ve věci samé ze dne 22. 4. 2018, účasti při ústním jednání soudu prvního stupně dne 24. 5. 2018 (3 úkony, neboť doba jednání přesáhla 4 hodiny trvání) a dne 27. 9. 2018 (2 úkony, neboť jednání trvalo déle než 2 hodiny), dalším písemném podání ve věci samé ze dne 10. 3. 2019, a účasti při ústních jednáních soudu prvního stupně dne 31. 3. 2021 a 2. 6. 2021. Také k těmto úkonům náleží advokátce paušální náhrada po 300 Kč, celkem tedy 3.300 Kč. Mimoto jsou hotové výdaje advokátky podle ustanovení § 13 odst. 5 AT tvořeny cestovními výlohami v souvislosti s cestami ze sídla advokátky k jednání soudu prvního stupně a zpět (vždy v délce celkem 180 km), advokátka při cestách použila osobní motorové vozidlo Škoda [redacted] s průměrnou spotřebou 4,1 l motorové nafty na 100 km (rozhodující je pouze poslední údaj dle technického průkazu o tzv. kombinované spotřebě, který je již sám o sobě váženým průměrem předchozích dvou hodnot). Cestovné k jednáním dne 4. 4., 24. 5. a 27. 9. 2018

- činí po 940 Kč (cena pohonné hmoty je 29,80 Kč/l a hodnota opotřebení použitého vozidla 4 Kč/km, obojí podle vyhlášky č. 463/2017 Sb.), za cesty k jednáním dne ve dnech 31. 3. a 2. 6. 2021 jde o částky po 993 Kč (cena pohonné hmoty činí 27,20 Kč/l a hodnota opotřebení použitého vozidla 4,40 Kč/km, obojí podle vyhlášky č. 589/2020 Sb.). Mimoto náleží advokátce rovněž náhrada promeškaného času při těchto cestách, a to ve výši po 100 Kč za každou z takto strávených započatých půlhodin (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 AT); za celkem 20 půlhodin (4 v souvislosti s každou cestou) jde o 2.000 Kč. Celkem tak náklady žalobkyně v této fázi řízení dosáhly včetně 21% DPH částky 110.988 Kč, z čehož jí náleží poměrná část ve výši 31.078 Kč.
38. Nákladem na straně žalobkyně je také složená záloha na znalecký posudek ve výši 15.000 Kč. Tento dílčí výdaj se týká pouze nároku na náhradu nemajetkové újmy na zdraví, ve vztahu k němuž byla žalobkyně co do základu zcela úspěšná a konkrétní výše přiznaného plnění závisela pouze na znaleckém posudku a navazující úvaze soudu; je proto namístě nahradit žalobkyni tento výdaj v plné výši (§ 142 odst. 3 o. s. ř.).
39. V odvolacím řízení pak již byly jeho předmětem pouze dva dílčí nároky na náhradu nemajetkové újmy na zdraví a na náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyni nezákonným trestním stíháním, oba v tarifní hodnotě 50.000 Kč, celkem tedy 100.000 Kč. Ve vztahu k oběma těmto nárokům byla žalobkyně procesně úspěšná (ve vztahu k náhradě újmy na zdraví v plném rozsahu, ve vztahu k náhradě újmy způsobené jí trestním stíháním co do základu, přičemž výše přiznaného plnění byla závislá na úvaze soudu). Náleží jí proto plná náhrada nákladů odvolacího řízení. Ty jsou tvořeny odměnou advokátky ve výši 10.200 Kč, tedy po 5.100 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby spočívajících v sepsu písemného vyjádření k odvolání a účasti při jednání odvolacího soudu, jakož i paušální náhradou hotových výdajů po 300 Kč ke každému z obou těchto úkonů. V souvislosti s cestou k jednání odvolacího soudu náleží advokátce rovněž cestovné, a to ve výši 1.112 Kč (při použití výše uvedeného vozidla s kombinovanou spotřebou 4,1 l motorové nafty na 100 km a shodné délce cesty tam i zpět celkem 180 km, ceně použité pohonné hmoty 36,10 Kč/l a hodnotě opotřebení použitého vozidla 4,70 Kč/km, obojí podle vyhlášky č. 511/2021 Sb.). Také zde má advokátka nárok i na náhradu promeškaného času, a to ve výši celkem 400 Kč za každou z celkem 4 takto strávených započatých půlhodin. Spolu s 21% DPH potom náklady odvolacího řízení na straně žalobkyně činí 14.898 Kč.
40. Celkem tak náhrada nákladů řízení přiznaná žalobkyni činí 88.452 Kč. Také tuto částku je žalovaná povinna žalobkyni zaplatit ve lhůtě 15 dnů podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř.; delší než zákonná lhůta byla i zde určena s ohledem na nutnost respektovat požadavky kladené na proces poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu. Náhrada je splatná k rukám advokátky (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).
41. Závěrem pak zbývá rozhodnout znovu také o náhradě nákladů řízení placených státem. Jde tu o znalečné v celkové výši 9.332,70 Kč (podrobněji viz odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 41), které bylo vynaloženo v celém rozsahu výhradně v souvislosti s dílčím nárokem žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy na zdraví. Ve vztahu k tomuto nároku byla žalobkyně co do základu úspěšná, výše přiznaného plnění pak závisela právě na znaleckém posudku a navazující úvaze soudu. Za těchto okolností je proto namístě závěr o procesní neúspěšnosti žalované (a nikoli žalobkyně), které je proto podle ustanovení § 148 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř. ukládána povinnost k náhradě těchto nákladů řízení v plném rozsahu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 13. dubna 2022

JUDr. Helena Karetová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová